

PHỤ - TRƯỞNG PHONG - HÓA

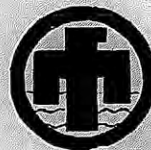
Số 87 ngày 2 Mars 1934

DEPT LEGAL
HANOI
Nº 1304

CON CHIM XANH

CỦA

ĐOÀN PHỤ TỬ

TỰ-LỰC
VĂN-ĐOÀN

ANNAM XUẤT-BẢN CỤC AN-HÀNH

1, Boulevard Carnot, Hanoi

MỖI TẬP: 8 xu

T. 95.636

Suppl. B

MUCE
MŨ FEUTRE
HIỆU

JIB
J. BASSET

tuy rằng
"già rề"
kiểu mới
mùi đẹp
mà vẫn
lạc lữ như mấy thử feutre thật đắt

JIB

CÁC HIỆU MŨ TỌ
ĐIỀU CÓ BAN CẢ

CON CHIM XANH

Hài kịch, một hồi

NHÂN-VẬT: THÙY
LÂM
TUÝẾT-HỒ

Một căn phòng ở Hanoi, của một bọn thiếu niên ở chung dụng. Đồ đạc bừa bãi... Trong cùng có hai cửa sổ trông ra đường. Bên cạnh một cửa sổ, chũt lửa tàn đang âm-ĩ cháy trong lò sưởi...

Tối hôm ba mươi tết, vào khoảng 7 giờ rưỡi, trong phòng đã tối mà chưa lên đèn. Một chũt ánh sáng đỏ hồng, chiếu từ lò sưởi ra, lờ mờ, phảng phất. Có bóng người thấp thoáng trước lò sưởi và trước cửa sổ. Bên ngoài, trời thăm thẫm tối, có vẻ âm ướt như mưa bụi.

* * *

Lớp thứ nhất

THÙY, LÂM.

(Lâm ngồi trước lò sưởi, hút thuốc lá. Thùy đi lại trong phòng, cũng hút thuốc. Hai cái chũm dò lập lòe trong bóng tối lờ mờ... Một lát)

LÂM — Thùy, lấy hộ màu nển ở bàn.

THÙY — Để làm gì?

LÂM — Để thắp lên cho sáng sửa một chũt chũt. Mãi rồi truyện quên cả đèn dóm, để nhà tối om om...

THÙY — (đi lấy nển, bỗng quay lại nhìn Lâm, rồi đứng im)
Ồ, anh Lâm, anh ngồi yên, đừng động dẩy... cứ ngồi như trước... Ồ, thú quá, Lâm ạ. Cái lò sưởi đỏ hồng... cái bóng

đen lù lù ở trước cửa lò... điều thuốc lá lập lòe... chung quanh tối lờ mờ... Ồ, thích quá... tôi nhớ, đã lâu lắm, có một lần, tôi đã được trông thấy cái cảnh-tượng này, y như thế này, không khác một ly... Lại cũng cái cửa sổ tim tím ở bên phải... Ừ, có đến ba, bốn năm rồi, một người bạn tôi cũng ngồi hút thuốc trước cửa lò, tôi cũng dương cầm màu nâu... cũng y như lúc này... Đề yên, tôi nhớ... (Một lát) Ồ, sao lại có cái giây phút sung sướng như thế này nhỉ?... Tôi không hay nghĩ đến những ngày đã qua, thế mà vừa rồi, cả một quãng đời năm xưa bật lên rất rõ rệt... làm cho tôi có một cái cảm giác vui thích không biết chừng nào. Anh thử sờ xem, quả tim tôi đập dữ dội không!

LÂM — Chắc cái quãng đời ấy êm đẹp lắm.

THÚY — Không, thế mới lạ chứ. Anh tỉnh, tôi thì còn làm gì có một quãng đời êm đẹp bao giờ... Cái màu quá khứ, tôi vừa trông thấy, nó cũng buồn khổ như thường, tôi chẳng muốn ôn lại làm gì. Thực tôi cũng không hiểu tại sao vừa rồi tôi thấy sung sướng quá. Cái sung sướng bỗng nhiên, ngán ngủ nhưng đầy đủ lắm, anh ạ. Sau cái giây lát hạnh-phúc này, tôi có thể chết ngay được rồi, không còn ăn hận gì nữa...

LÂM (bật cười) — Điện đây à, Thúy? Vừa thấy được sung sướng, tại đã muốn chết ngay...

THÚY — Anh không hiểu...

LÂM — Có lẽ tôi không hiểu thực. Nhưng tôi cũng không muốn hiểu như anh, vì mai là ngày tết, chốc nữa đã giao thừa, tôi chẳng muốn chết lí nào cả. Hãy cứ sống nốt đêm nay, sáng mai dậy, đời lại không đẹp hơn sắc pháo hồng...

THÚY (cười sảng sác) — Anh tưởng tôi đòi tự-vấn đây ư? Thật là anh điên, chứ không phải tôi! Anh điên thật đấy, anh Lâm ạ. Anh sợ tôi tự-vấn? Hà, hà, thú quá... (cười lớn)... Muốn tôi tự-vấn, anh hãy đợi ngày nào ở trên đời không còn một người con gái nào có nhan sắc, không còn một con chim nào bay hót trên cây, không còn một bông hoa nào thơm ngào-ngạt trong cái vườn tạo-hóa này nữa. Cái ngày đó, họa chăng tôi mới tự-vấn, nếu không còn một điều thuốc lá nào để hút cho quên. Nhưng chắc không bao giờ Thúy chết cả, vì bao giờ cũng có Lâm là kho thuốc lá của Thúy, cái kho vô tận, bao giờ cũng sẵn...

LÂM (cũng cười) — Mà nhất là bây giờ, vì từ nãy anh đã hút của tôi mất năm điều rồi.

THÚY — Và bây giờ lại xin anh điều nữa! (Lâm đưa thuốc) Tốt quá! Thôi, Lâm đừng về quê nữa nhé, ở đây với tôi, rồi mai về xông nhà một thế. Ở đây cho Thúy hút thuốc chung với.

LÂM (giật mình) — Chết chửa, suốt nữa quên đấy. Hơn 7 giờ rồi mà chưa về, thì có vô lý không? Nói truyện nhảm mãi, khuya quá, không biết còn xe không...

THÚY (thấp nền đã trên mặt lò sưởi). — Thôi, đừng về nữa, Lâm ạ. ở đây cho vui. Việc gì cứ phải về nhà mới ăn tết được? Ở đâu chúng có đêm giao-thừa? Ở đâu không có ngày nguyên-dân? Anh tưởng ở trong cái phòng nhỏ hẹp này, cái xuân mới nó không thêm vào hay sao? Anh ở đây mà xem, sáng mai tất cả Hanoi, ở bên ngoài cái cửa sổ kia, sẽ đầy ngập những sắc pháo đỏ, và những đôi má ửng hồng. Ở trong cái phòng con này cũng sẽ thấy cái vui ngày tết như mọi nơi, há tất phải về quê.

LÂM — Anh nói như một người không bao giờ có gia đình, không biết cái thú xum họp hôm đầu năm...

THUY. — Có chứ, trước kia tôi cũng có gia-đình như ai, nhưng tôi không hề bao giờ thấy cái vui xum họp cả.

LÂM. — Anh tự dối anh đấy thôi. Suốt một năm giông, tha hồ cho anh xa nhà, nhưng đến ngày tết, anh sẽ thấy thiếu thốn, lạnh lùng, nhớ nhung. Cái cảm tình đó rất thông thường, không ai thoát khỏi. Ngày tết không giống như mọi ngày, nó là một ngày đặc biệt, có cái ý nghĩa tôn giáo, cái hương vị thần linh, nó làm cho anh bất giác phải nhớ đến gia-đình, đến cái mái nhà tranh thân ái, đến cái bàn thờ mù-mặt những khói hương... Cũng cảnh đào, chậu cúc, cũng câu đối dán cột, cũng sắc pháo ngập sân, nhưng lại phải có cái không-khí thân yêu thì những cái đó mới rực rỡ, mới tưng bừng, mới làm cho mình có một cái vui khác thường. Anh thử nhận xem, có phải cứ đến tối ba mươi tết, người ta mới thấy trong lòng thiết tha âu yếm cái gia-đình mà người ta thường ghét bỏ. Cứ đến tối hôm nay, ta mới thấy gia đình là quý, và mới cảm ơn Trời, Phật đã cho ta một cái số hẹp âm áp cho khỏi quạnh hiu.

THUY. — Anh nói có lý lắm, song chỉ có lý cho những người còn cái óc trưởng giả thôi... Thực tình tôi không hề thấy cái cần của gia-đình, cả đến tối hôm nay cũng vậy... (Một lát, Thủy thở dài). Mà tôi cũng chẳng làm gì có gia-đình để thấy được sự cần ấy. Đã lâu rồi, Lâm ạ, tôi không còn biết gia-đình là cái gì, tôi đã quên cả những giây phút thân yêu ngày bé dại... tôi không thể xét đoán như anh được, vì lòng tôi với lòng anh khác nhau xa. Tôi như người đã sống quen với cái quạnh hiu... Nhưng anh đừng tưởng tôi buồn đâu. Không, tôi không buồn tí nào. Càng hiu quạnh, càng cô đơn, tôi càng thấy đời tôi đẹp, và tôi càng cảm thấy cái thi-vệ nồng nàn của sự sống, dù cho nó có chua chát đến đâu đi nữa. Sống một mình, sướng lắm, anh ạ. Mình thấy được cả một cái sống đầy đủ, hoàn toàn, chứ không như ở gia-đình, bao nhiêu người chung nhau một cái sống nặng nề, ngơ ngác...

LÂM. — Nhưng mà anh vẫn muốn yêu, vẫn thích có « một quả tim với một túp lều tranh », để hưởng cái vui chia sẻ... Nếu anh thích cô đơn, sao anh lại còn yêu Tuyết Hồ, sao anh lại sầu não, đau đớn vì Tuyết-Hồ đã bỏ anh để yêu người khác?

THUY. — Anh nhắc làm gì đến Tuyết-Hồ nữa? Tôi đã thề sẽ quên cái con khốn-nạn ấy...

LÂM. — Cái con khốn-nạn... mà trước kia anh vẫn gọi là « con chim xanh » yêu quý, trong bao nhiêu lâu đã làm cho lòng anh được ấm áp...

THUY. — Bây giờ tôi đã thấy được cái chân-lý chua chát của đời rồi... Không những Tuyết-Hồ, tất cả tụi đàn bà tôi cho là đã dối hết, không bao giờ có cái tình yêu chân thật. Đối với đàn bà, các anh nên yêu sắc đẹp của họ, nhưng dưới cái sắc đẹp-thoảng qua, đừng tìm một quả tim ấm thắm... Các anh đi tìm sự âu-yếm, trong gia-đình hay trong tình trường cũng vậy, sau một hồi ảo-tưởng, các anh sẽ chỉ thấy một tràng thất-vọng, nó làm cho các anh chán ngán, không muốn sống nữa.

LÂM. — Anh mới ngoài hai mươi tuổi đầu, mà đã có những giọng chán chường, như thế không hay đâu... Tôi yêu anh lắm, tôi không muốn cho anh phải đắm đuối trong những cảm tình chua chát, tôi muốn anh trở lại yêu những cái mà mọi người yêu, sống cái đời của mọi người.

THUY. — Sống cái đời của mọi người? Không, tôi không muốn thế một tí nào. Tôi cần phải sống cái đời của tôi, nó không giống ai hết, vì còn gì khổ hơn là thấy mình giống một người khác? Đời của mình, nếu cũng giống như trăm, nghìn cái đời vô vị, còn gì chán nản hơn nữa, sống như thế, còn gì là sinh thú? Không, tôi van anh, anh có vẻ quê thì về kéo khuya, nhưng đừng bắt tôi về nữa, vì tôi chỉ có thể làm ngang trái cái hạnh-phúc êm-dềm của gia-đình anh thôi...

LÂM. — Anh nói cái gì ngộ vậy? Anh vẫn biết đấy, thầy đề tôi qui anh lắm, nếu có anh về ăn tết với tôi, các cụ chàng vui chứ có gì là ngang trái? Gia-đình tôi, anh hãy coi như gia-đình anh, và nếu anh thiếu cái ục yếm của cha mẹ, anh hãy tin rằng thầy đề tôi yêu anh chẳng khác gì con đẻ... Ở nhà tôi êm-dềm và ấm áp lắm, thế nào anh cũng về, nhé? Ở đây thì buồn chết.

THUY. — Cảm ơn anh có bụng tốt. Mọi năm, tôi ăn tết ở nhà ông chú họ, nhưng năm nay không muốn về nữa. Ở đây cũng thú lắm, chứ sao? Anh sợ tôi buồn? Thế thì anh sẽ cho tôi một ít quà mới mua đó: kẹo, mứt, thuốc lá, hạt dẻ, cho tôi mỗi thứ một ít, để đủ vui mấy hôm. Phải đấy, chia quà đi, về đi về kéo nhà mong.

(Thùng mở gói đồ của Lâm, lấy hai gói thuốc lá, một ít kẹo, một ít hạt dưa...)

LÂM. — Không ai diên rõ như anh. Đêm ba mươi tết, một mình nằm suông trong gian buồng trống. Đến một thảng nhỏ cũng không có mà sai.

THÚY. — Có hề gì, cái đó? Và lại, càng quanh hiu, càng thú, chứ sao? Đêm ba mươi tết, nó có cái thì vị huyền bí, và mỉa mai lắm, nếu không sống một cách phóng-lãng, vị tất đã cảm thấy được. Tôi chắc cái đêm hôm nay của tôi nó sẽ đổi-đào nhiều cảm-giác và cảm-linh mới lạ. Thú lắm, tôi thấy sắp được sống một đêm lạ lùng chưa bao giờ có.

LÂM. — *(Điêng dấy)* Thôi, tôi cũng không ép anh nữa. Nhưng trong mấy hôm tết, nếu buồn, về quê tôi chơi, rồi ta đánh lô-tôm, đánh cờ nhè? Tôi về... *(ôm gói bánh, kẹo, rượu ngọt, pháo... Bất tay Thúy)*. Mồng một về chơi, nhè? *(Thúy lặng im)* Thế bao giờ về?

THÚY. — *(Mím cười)* Tất nhiên là bao giờ hết thuốc lá, và hết kẹo...

LÂM. — À, tôi có hai chai rượu ngọt, anh giữ lấy một chai. Anisette hay Cacao?

THÚY. — Ừ, anh để cho tôi chai Anisette. *(Lâm đưa chai rượu)* Ồ, anh Lâm tử tế quá. *(Thúy bất tay Lâm. Lâm đi ra.)*

* * *

Lớp thứ hai

THÚY *(một mình)*

(Thúy bầy những kẹo, miết, rượu lên một cái bàn con kê gần cửa sổ. Trình trong cảm một cây nến trên miệng một cái chui không. Vừa xếp dọn vừa nói một mình)

THÚY. — Chai Anisette để bên này... cây nến để bên này... thế! Kẹo để đây *(ném một cái kẹo)* Ồ, ngon lạ! Từ bé không được ăn cái kẹo nào ngon bằng! Ăn kẹo thì phải hút thuốc, mà thuốc Camel mới ngon, phải đây *(bóc gói Camel, châm một điếu)*, ừ, có thể chứ, tội gì lết nhất lại đi hút Job! *(Nhìn khói thuốc bay)* Ờ, suýt nữa quên... *(chạy đi lấy bó hoa violette cắm vào một cái cốc, để giữa bàn, ngắm nghía, một lát)*. Chà! đẹp dữ a! Xem còn thiếu gì nữa không? Chẳng thiếu gì cả!

thật là đầy đủ, tốt tươi, dễ mấy ai đã có được bàn cỗ to hơn nữa! *(Bên ngoài có tiếng pháo nổ, lửa sáng lập loè, khói pháo bay vào. Thúy lắng nghe tiếng pháo nổ, và gửi mùi khói thơm)* Cái mùi khói pháo thơm lạ, phải uống cốc rượu thường xuân *(Rót rượu Anisette uống)* Chà! rượu ngon, khói thơm, gió mát, đêm tung bừng, khoái thực! Thế mà chúi vào gia-đình, còn là dọn dẹp, còn là lau chùi, còn là lo lắng, đã được ung dung thế này đâu. Người ta thực sung sướng chỉ khi nào một thân một mình không có ai quấy rối. Hút thuốc một mình *(hút thuốc)*, uống rượu một mình *(uống rượu)*, ăn kẹo một mình *(ăn kẹo)*, rồi lại nói truyện một mình, như một thảng diên. Ấy, chỉ hơn người có cái diên. Nếu không diên đã về nhà chú ăn tết, hay đã về nhà anh Lâm. Cũng bởi họ không diên, nên năm, sáu người cùng trọ với mình, họ đã ai về nhà nấy để hưởng... hưởng cái gì... cái khổ bận bịu gia-đình! Cho cả đến thảng nhỏ nó cũng thấy cái ngứa về ăn tết nhà quê với kỷ cho chớ!

(Cười lớn, rồi đi nên gói trong phòng có vẻ khoan-khoái lắm. Một lát, bắc ghế ngồi cạnh bàn, lại rót rượu uống, lại ăn kẹo, lại hút thuốc lá. Cây nến cháy cut dần. Thúy ngồi trống, cây nến mà ngáp. Bỗng ngoài đường lại có tiếng pháo.)

À, ta đi dạo phố chốc lát, ngồi một mình mãi cũng chán, kẹo hết để dành đến giao-thừa. Phải đây, ra đi xem hàng phố người ta làm gì trong cái giờ vui sướng này. Họ đốt pháo dữ quá, nhưng không biết lòng họ có vui như pháo không? Chưa chắc... Nhưng ít ra, họ cũng thấy ấm áp, đông đủ, không trơ trọi, cô đơn. Dầu họ không sướng, họ cũng tưởng là họ sướng, thế cũng đủ rồi. *(Ra mở một cái cửa sổ khác. Một cái hiện tượng khác hẳn: trong một nhà bên kia phố, cửa mở, quang cảnh rất tung bừng, rất vui vẻ, một gia đình đông đúc. Thúy ngắm nghía, rồi nói)*: Mà có lẽ họ sướng thực: này cha, này con, này anh; này em, kia ông cụ già nua, lại mấy thằng bé con kháu khỉnh, bao nhiêu cái vui êm đềm mà xinh đẹp, đủ làm no cái lòng nguyện vọng trường già... Trường già hay không, cứ biết họ vui sướng là đủ rồi. Còn mình....

(Thúy bỗng nhiên thở dài, ngồi vật xuống ghế. Một lát, đứng phắt dậy, ra khép cửa sổ) Còn mình trơ trọi, đêm ba mươi tết không có lấy cái miệng thân yêu để mà nhích cho an-ủi! *(Mở cửa định ra đi thì trông thấy đi qua cửa một người đàn ông ôm*

mấy bánh pháo, giắt đũa bẻ con, cười nói vui vẻ. Thủy thờ dài, rồi đóng cửa lại :) Trong khi mấy nghìn mấy triệu con người đang tìm nhau để xum họp, thì mình bị bỏ quên trong một buồng trọ, còn có công lý nào nữa không? Đứng thui-thủi bên cạnh những sự vui sướng của thiên hạ, không ghen, không tức sao được? (Ném thuốc thuốc đang hút vào lò sưởi, rồi đi dần bước trong phòng, hai tay chấp sau lưng). Sao mà nóng bức thế này! (Ra mở cửa sổ) Mấy tháng nhãi con, cũng mỗi tháng bánh pháo, đủ đôn vớ nhau, súng sừng lăm lăm!

(Tức mình, vào uống một cốc rượu và châm thuốc hút) Sao mà rượu nhạt nhẽo thế này? Thuốc Camel gì mà lại gây gây như mũi mũi hờ hờ? (Ném thuốc thuốc vào lò sưởi, sẽ bao Job rồi châm một điếu) Ủ, cái thuốc này còn khá.

(Nhặt một chiếc kẹo đưa lên miệng, sắp ăn thì ở ngoài lại có tiếng pháo nổ ran. Thủy cau mày, vứt kẹo đi, gào lên :)

— Chúng nó làm gì mà đốt pháo lăm thế?

(Lại một nhà khác tiếp tràng pháo khác. Thủy tức mình ra đóng cửa sổ rất mạnh, rồi vào ngồi bên lò sưởi, hai tay bưng lấy tai, dần dần li khui tay vào đầu gối, cùi đầu nhắm nghiền mắt lại. Tiếng pháo dần dần im, Thủy vươn mình đứng dậy, đi nhặt mấy hánh củi cho vào lò, rồi trông ngon lửa cháy lem lem. Một lát ra dáng nóng bức, lại ra mở cửa sổ, thì một vùng khói bay tạt vào).

Ồ, cái khói pháo vẫn thơm! Mà sao gió mát lạnh thế này! Giới lại phơi-phơi mưa, dễ chịu quá!

(Dừng hút thuốc một lát rồi quay vào rót rượu uống).

Ban nãy mình điên cuồng thật, thấy người vui mà ghen tức thì lạ lùng quá. Xưa nay mình có nhỏ nhen như thế đâu, mình vẫn mong cho thiên hạ được vui kia mà! Sao mình không sung sướng như họ, họ có cảm mình đâu? Anh Lâm rủ về quê, sao lại không về? Ủ, nghĩ mà đại, về với anh Lâm có phải vui bao nhiêu! Nhất định đời ở lại!... Hay là gọi xe về ngay bây giờ? Sao lại không, nhỉ? (Chạy ra cửa lại dừng) Nhưng khuya quá, còn xe nào nó kéo về tận Thanh-tri? Thôi, ra đi dạo phố cho đỡ buồn. (Vào mặc áo, đội mũ, nghĩ khẽ nào lại cởi cả ra) Mà đi làm gì cho nọc sác, lại mua thêm cả bực vào mình.

(Đi đi lại lại trong phòng nhiều lần, vừa hút thuốc là một cách giận dữ, hết điếu này đến điếu khác. Một một ngồi trước lò sưởi, coi than cho có việc. Một lát thờ dài).

Sao đêm dài thế này? Mà cái buồng này sao rộng mênh mông, làm thế nào cho nó hẹp bớt lại?

(Ngồi quay hẳn mặt vào lò sưởi. Thỉnh thoảng lại thổi sno miệng một điếu đàn. Sau cùng, ngáp dài rồi gục trán vào hai bàn tay, ngồi im lặng.... Một lát có một cái bóng đàn ba ngấp nghé ở cửa sổ rồi biến mất. Cửa sẽ sẽ mở, cái bóng ấy lách vào: Tuyết Hồ).

* * *

Lớp thứ ba

THÚY, TUYẾT HỒ

(Tuyết Hồ mặc áo nhung bờ quần, ngoài khoác áo tơ nhung peluche màu sẫm. Sắc đẹp lộng lẫy của nàng làm sáng rực cả gian phòng. Nhưng dưới mấy lần phấn son, người ta nhận thấy vết rạn của cái đời phù hoa đã chấn chương. Thủy vẫn gục đầu ở trước lò sưởi. Tuyết Hồ dón dón ngồi vào bàn rót rượu uống rồi lăm lăm cười. Ngậm điếu Camel, châm lửa ở ngọn đèn, rồi nhặt kẹo ăn, nhai lóc cóc. Thủy quay lại, giật mình nhìn Tuyết-Hồ trưng trưng. Tuyết-Hồ vẫn điềm nhiên hút thuốc).

TUYẾT HỒ (không nhìn Thủy, lại nhìn khói thuốc cười nhếch mép) — Chào anh Thủy.

THÚY. — (ngơ ngác) Tuyết Hồ đấy ư?

TUYẾT HỒ — (vẫn đứng đĩnh) Tuyết Hồ đây.

(Thủy lại gần cầm cây nến soi tận mặt Tuyết Hồ, lấy tay nhấc cằm nàng lên, nhìn một lát).

TUYẾT HỒ. — (vẫn thế). Lại làm à? Có phải Tuyết Hồ thực không? Có phải « con chim xanh » ngày xưa đấy không?

THÚY. — (buông cầm Tuyết Hồ, tay vẫn giữ cây nến). Có vào đây từ bao giờ?

TUYẾT HỒ. — (lờm lờm và cười nhạt) Có?

THÚY. — Em vào từ bao giờ?

TUYẾT HỒ. — Từ lúc anh trông thấy em. Anh hỏi làm gì?
(*Thùy đặt nền xuống bàn, tay nhét túi quần, cái đầu một lát*).

THÚY. — Cô vào đây có việc gì? Chắc có việc cần đến tôi.

TUYẾT HỒ. — (*cười mỉa mai*) Anh hỏi những câu lạ quá!
Sao mà cái mặt sưng sía nặng nề thế kia? Chắc hẳn đói, hay đau bụng? Tôi nghiếp!

THÚY. — (*lúc minh*) Thưa cô, tôi không hề quen biết cô, ... hay tôi quên rồi.

TUYẾT HỒ. — (*vấn thề*). Nhưng tôi còn nhớ thì sao?

THÚY. — Đương đêm vào nhà người ta, đàn bà con gái đâu lại có thế?

TUYẾT HỒ. — (*nim cười, mỉa mai*). Anh nói với ai thế? Nói với tôi chẳng? Anh ngộ-ngĩnh quá.

THÚY. — (*vấn câu*) Ngộ-ngĩnh hay điên, mặc tôi. Xin cô để cho tôi yên lặng.

TUYẾT HỒ. — Nào tôi có đòi nói chuyện với anh đâu!

THÚY. — Tôi tưởng cô không nên trông thấy tôi nữa thì phải... Có nên giữ cho tôi khỏi mất cái nhá nhặn...

TUYẾT HỒ. — Nghĩa là?

(*Thùy không đáp, ra mở cửa chỉ tay ra ngoài đường. Tuyết Hồ cười, đứng dậy, ngắm lệch thước là về một bên thung thình đi ra phía cửa. Thùy từ phía cửa đi vào, không nhìn Tuyết Hồ. Tuyết Hồ ra đến bậc cửa, quay lại, một tay chống cạnh sườn, một tay vịn cạnh cửa, hai chân vắt chéo*).

TUYẾT HỒ. — Chào anh Thủy (*Thùy không quay lại*). Chào ông Thủy. (*Thùy nhìn mà không đáp*) Xin kính chào ông Thủy là chủ nhân cái gian phòng hiu quạnh này. (*Thùy vẫn không đáp*) Anh Thủy, tôi thương anh lắm, vì tôi trông thấy anh câu-kính nực cười quá. Anh giận tôi? Anh ghét tôi? Tại làm sao mới được chứ? Tại... có một hôm... tôi không muốn yêu anh nữa, tôi bỏ anh... để yêu một anh trọc-phú? Có thể thôi? Thế bây giờ, tôi bỏ anh trọc-phú, tôi yêu anh thì anh tính sao?

THÚY. — (*mỉa mai*). Cô yêu tôi? Có ai tin được cái lời đói dá ấy?

TUYẾT HỒ. — Tôi yêu anh, anh còn không tin, sao anh tin được rằng tôi yêu thằng trọc-phú? Buồn cười chưa? Anh tưởng tôi phải suốt đời thờ phụng ư? Yêu anh, không phải nào rồi, mới là thực yêu anh? Anh muốn tôi chung tình với anh? Anh không hiểu tôi một tí nào cả. Tôi cứ ngỡ là anh Thủy cũng thông minh kia đấy! — Thế nào, anh không có câu gì chưa chát để đáp lại? Tôi cứ tưởng anh cũng hoạt bát, lanh lợi như mọi người!

THÚY. — (*vấn ngồi im*).

TUYẾT HỒ. — Đã lâu nay không được gặp anh, nên tôi cũng không nhớ đến anh nữa. Nếu nhớ thì đã tìm đến anh trong những ngày phong trần... vì tôi có lúc phong trần lắm, nhưng tôi không phân nản, tôi vẫn sống thân-nhiên bên cạnh cái sườn, cái khố. Anh trông bây giờ tôi phong lưu lắm (*chỉ quần áo và đồ trang sức*) và giàu lắm (*mở ví lấy một cuốn giấy bạc vứt xuống đất*), có phải tôi đến xin tiền anh đâu! Tôi đi chơi phố, xem thiên hạ nọ ăn tét, cũng chưa định tôi nay sẽ siêu bạt vào đâu. Đi qua nhà anh, thấy cửa ngõ, mà anh buồn, sự nhớ đến cái tình năm xưa, vào thăm anh, muốn cho gian phòng này lại vang những tiếng cười rộn cùng những lời êm ái. Tôi không biết tôi còn yêu anh không? Nhưng cần gì biết? Tôi không yêu anh, mà anh tưởng là tôi yêu, chẳng là hay cho anh ư? Nhưng anh không muốn tưởng thế, thì cũng mặc anh. Còn tôi, nếu không làm cho anh vui được, thì ở đây cũng vô ích.

(*Tuyết-Hồ vút màu thuốc đỏang hút, thung thình vào lấy diếu khác, nhặt mấy chiếc kẹo rồi chào để ra về*).

TUYẾT HỒ. — Thôi, chào anh Thủy, em đi...

THÚY. — (*chạy theo năm lại*) Em đi đâu bây giờ?

TUYẾT HỒ. — Chính em cũng không cần biết, hưởng nữa là anh!

THÚY. — Em Tuyết-Hồ, đêm hôm nay thiên hạ đều vui, một mình anh buồn ủ-rũ trong gian nhà vừa rộng lại vừa lạnh, mà em cũng không biết là đi đâu, vậy em ở đây với anh cho chúng ta cũng được hưởng một giây phút êm đềm, rồi biết đâu...

TUYẾT HỒ. — Biết đâu, anh lại chẳng gọi truyện cũ, mà đuổi em đi như ban này?

Thủy. — Tuyết-Hồ vẫn có cái giọng mỉa mai độc ác như ngày xưa! Em hãy quên hết cả những truyện...

TUYẾT-HỒ. — Thì em vẫn quên, có nhớ đại như anh đâu!

Thủy. — Em ở đây, nhé? (ra đóng cửa, khóa cẩn thận rồi quay lại, giắt Tuyết-Hồ vào bàn). Ta uống rượu nghênh xuân, uống cho thật say sưa, rồi em nói cho anh nghe những lời êm ái...

TUYẾT-HỒ. — (cười) Nực cười cho anh Thủy, đuổi người ta đi, rồi lại khóa cửa để giữ người ta lại! Anh tưởng khóa cửa tôi không trốn được? Tuyết-Hồ mà anh đã gọi là « con chim xanh » lại không biết bay qua cửa sổ mà thoát thân sao?

Thủy. — (cười, nắm tay Tuyết-Hồ). Nếu anh đóng nốt cửa sổ thì « con chim xanh » bay đi đâu?

TUYẾT-HỒ. — (ngả vào vai Thủy, ngược mắt nhìn Thủy rồi cười). Nó sẽ bay trốn vào trái tim của anh... và nó sẽ nằm yên ở trong đó.

Thủy. — Ô! Tuyết-Hồ! Tuyết-Hồ ngoan quá!

TUYẾT-HỒ. — (nếp vào Thủy, cười một cách nồng nàn, đưa con mắt đắm đuối nhìn Thủy, rồi sẽ đưa tay vuốt má Thủy, nói nhỏ). Và cả Thủy nữa, Thủy cũng ngoan lắm...

(Ngoài phố bỗng lại có pháo nổ. Hai người lặng im nghe tiếng pháo, con mắt lim dim có vẻ khoan khoái lắm).

Hạ màn.

ĐOÀN PHỤ TỬ

Các bạn nhớ giữ lấy tập này và những tập khác để hết năm đóng lại thành sách.

TỰ-LỰC VĂN-ĐOÀN

(đời quyền giám-đốc của ông Nguyễn-Trường-Tam)

Đã xuất bản :

HỒN BƯỚM MƠ TIÊN của KHAI-HENG (thiên bản hết).

XĂNG VÀ MÁU của THẾ-LÊ :

ANH PHẢI SỐNG của NHẤT-LASHU và KHAI-HENG

Đương in :

NỮA CHỪNG XUÂN của KHAI-HENG :

HỒN BƯỚM MƠ TIÊN của KHAI-HENG (in lần thứ hai).

Sắp in :

MÂY VẪN THỜI của THẾ-LÊ :

GIÔNG NƯỚC NGƯỢC của TẾ-MỒ :

GÀNH HÀNG HOA của KHAI-HENG và NHẤT-LASHU.

MANUFACTURE DE BONNETERIE

CỤ-CHUNG

SPECIALITÉ DE :

Pull over - Chandail - Gilet droit - Gilet tailleur - Combinaison et costume pour enfant
Maillet et Bas sport, etc. . .

DES NOUVEAUTÉS
en dessin Jacquard

Imp. sp. du PHONG-HOÀ — Le Gérant : PHAM-HỮC-NINH

arrêté l'insertion
[Signature]

Khen ai sui giục cô mình,

Buồn rượu Văn-Điền cho tỉnh

(say sưa,

Rượu ngon, càng nhấp càng ưa,

Người ngoan càng thấy càng

(ngơ ngẩn lòng.

RƯỢU VĂN-ĐIỀN